

Leven en vieren

Het vervolg op Manon's nieuwe start

Eerste druk 2025

© R. Anouke van der Wart

Correctie en redactie: Mireille

ISBN:

Deze roman is fictie. Namen, personages en gebeurtenissen zijn ofwel het product van de verbeelding van de auteur ofwel fictief gebruikt. Enige gelijkenis met werkelijke gebeurtenissen of bestaande personen berust geheel op toeval.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of op enig andere manier zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur.

*In herinnering aan
Antoinette Ko(o)men
Op veel te jonge leeftijd
overleden*

Hoofdstuk Een

Een maand of twee na het onverwachte succes op Le Mans waar de twee LMP2 auto's van Manon, gesponsord door Lego, de overwinning in hun klasse behaalden, wordt het langzamerhand weer stil.

Na vele artikelen, interviews en tv optredens in Europa en Amerika, de meesten gedaan door de rijders en/of Jan Lammers, worden de pijlen van de journalisten weer gericht op de Formule 1.

Jan Lammers heeft na een goed gesprek met Robert, Manon en de algemeen directeur van Lego besloten zijn contact te verlengen en hopelijk voor volgend jaar weer een winnende auto aan de start te brengen. Ook Lego staat achter de plannen om auto's voor het volgend jaar te bouwen. Na zo'n succes kun je niet in de anonimiteit verdwijnen, na dit succes hoor je er simpelweg bij en niet alleen voor één race.

Voor Manon is momenteel het moederschap een veeleisende taak, vaak dag en nacht. Maar ze doet het met liefde. Na Antoinette is de baby van Amy, Kai er nu ook bijgekomen.

Amy helpt nog een maand mee met de voedingen maar laat het daarna aan Manon over, om zich weer op de studie te kunnen richten.

Echt alleen staat Manon er niet voor. Bianca is op de achtergrond altijd bereikbaar voor vragen en tips.

Ergens snap ik (Sanne) het nog steeds niet. Manon veranderde na de geboorte van mijn baby Antoinette van een hardwerkende President Directeur van een mondiaal bedrijf in een moedertype die nu niets liever doet dan zich met Antoinette en Kai bezig houden.

Bij mij daarentegen ontbreekt nog steeds ieder sprankje van moeder liefde. Of dat nu komt omdat ik tijdens mijn psychose van anderhalf jaar zwanger ben geworden of door wat voor reden dan ook, het is er

niet en de verwachting is dat het zeer waarschijnlijk niet zal komen. Gelukkig is er niemand die mij het kwalijk neemt omdat ze weten dat het mij behoorlijk dwars zit.

De moeder van Els, Esther, is zestig geworden en dat viert ze op een zaterdagmiddag met een bescheiden feestje. Manon en ik zijn er, uiteraard Els en Bianca met Marnix en Lily en de ouders van Bianca. Amy is thuis bij Antoinette en Kai. Daarmee zit de woonkamer nog al vol. Esther is behoorlijk verwend met veel bloemen en leuke cadeaus. Wij hebben een klein cadeautje en een flinke bak met tuinplanten meegenomen. De tuin vol met planten is haar trots. Wat ze niet weet is dat er een behoorlijk groot cadeau onderweg is om bij haar te worden afgeleverd.

Een paar maanden geleden kwam Els even langs en het gesprek kwam op de eerste vliegreis van beide ouders, die niet naar Alaska ging maar naar Maleisië. Esther was best wel angstig om te vliegen maar werd op slag verliefd op de stoel in het privévliegtuig.

“Deze wil ik wel mee naar huis nemen. Wat een geweldige stoel.”

En laat deze wens nu straks uitkomen. Manon is aan het bellen geweest met de onderhoudsafdeling van de vliegdiens die ook in Engeland is gevestigd, op zoek naar zo'n stoel. Ze hebben er twee staan. Beiden beschadigd en met vlekken. Omdat vliegtuigstoelen aan strenge regels moeten voldoen is het opknappen simpelweg te duur. Maar als stoel voor in huis gelden veel minder strenge regels en dan wordt opknappen meer dan lonend. Door de stoel opnieuw te laten bekleden met leer in de originele kiezelkleur en met een onderstel zodat deze normaal in de kamer kan staan, maar nog steeds alle verstelmogelijkheden heeft. Dit bekleden en ombouwen is door de onderhoudsafdeling zelf gedaan.

Manon kreeg er de foto's van en om eerlijk te zijn, het ziet eruit alsof hij zo uit de fabriek komt. Als dank heeft Manon voor de hele afdeling gebak laten bezorgen.

De vliegdiens heeft onder andere een eigen vrachtbedrijf en daarmee heeft ze afgesproken dat de stoel keurig verpakt op deze zaterdagmiddag bezorgd moet worden. Met nadruk op moet.

Esther is net koffie aan het schenken als er een behoorlijk flinke bestelwagen voor de deur stopt. Eentje met Engelse teksten en telefoonnummer erop.

“Wat moet die Engelse bus nu voor onze deur?” Vraagt Esther zich hardop af.

“Geen idee”, zeg ik. “Misschien om een straat of huisnummer te zoeken. Vraag het ze maar even Esther, jij bent hier bekend.”

Ik zeg dit met een stalen gezicht en zo te zien vindt niemand dit raar. Esther loopt naar voren, doet de deur open en loopt naar een van de mannen bij de truck.

“Kan ik u helpen?” Vraagt ze in het Engels.

De bezorger weet dat het een verrassing is dus hij speelt mee. Weer eens wat anders dan bezorgen en hop weer weg.

Met een zucht haalt hij een formulier uit zijn kontzak met een hoop adressen waar hij zogenaamd naar toe is geweest. En vraagt of hij hier goed zit en noemt haar adres en huisnummer op.

Esther is stomverbaasd en zegt dat ze helemaal niets besteld heeft en zeker niet iets in Engeland.

De bezorger haalt zijn schouders en zegt dat hij het ook niet weet maar het niet meer mee terug naar Engeland kan nemen. Vervolgens laden ze de stoel die expres onherkenbaar verpakt is op de laadplank en laten het elektrisch zakken.

Esther is nog steeds verbaasd en roept naar Erik haar man, die ook verbaasd naar buiten komt. Zijn Engels is niet zo goed dus verder dan een begroeting komt hij niet.

Het pakket is best zwaar dus pakken ze de elektrische steekwagen die speciaal voor zware vracht is gebouwd.

Het pakket past maar net door de gang en met een smoes dat ze hem maar in de woonkamer neerzetten zodat zij er niet mee hoeven te sjouwen.

De chauffeur herkent Manon van foto's en afbeeldingen en zegt haar gedag, waarop ze opstaat en vraagt of de heren koffie, thee en een stuk gebak lusten zodat ze erbij zijn als Esther het uitpakt.

Als echte chauffeurs zeggen ze hier geen nee op. Esther wil al naar de keuken lopen om in te schenken en gebak te pakken maar Manon zegt dat zij dat wel doet zodat ze het pakket kan uitpakken. Tenslotte is iedereen stik nieuwsgierig wat er in het grote zware pakket zit.

Esther pakt een schaar en begint met knippen. Erik staat op om zijn vrouw te helpen maar Manon knikt zachtjes 'nee' waarop hij weer gaat zitten. Hij weet nu dat dit allemaal gepland is.

"Erik, help eens even!" Zegt ze. Maar Erik zegt dat het haar cadeau is en ze alle tijd heeft om het uit te pakken. Met een zucht gaat ze weer verder en knipt al het papier en plakstrippen weg om daaronder weer een berg plastic te vinden met daaronder nog weer meer papier met plakstrips.

De bezorgers hebben meegeholpen om het zo te verpakken dat je wel even bezig bent voordat je kunt zien wat het is. Onder het gebak eten door proberen ze zo serieus en ongeïnteresseerd mogelijk te kijken. Met een grote glimlach kijkt Manon ze aan en steekt haar duim op. Ze doen het fantastisch.

Een week of twee geleden terwijl de chauffeur op de zaak was om in te laden wat er bezorgd moet worden, kreeg hij telefoon van Manon. Alleen geloofde hij er geen woord van, tot ze om zijn mobielnummer vroeg en hem belde via de videolijn. Op dat moment schrok hij zich een ongeluk en prevelde wel tien excuses, die echt niet nodig waren. Manon begreep dat hij eerst dacht dat het een geintje was. Tenslotte had hij haar nog nooit gezien of gesproken. Haar gezicht kende hij van televisie en bladen. Toen dit na een paar minuten was opgelost vroeg hij nog altijd met ietwat van een bibberstem waarom ze hem belt. “Alleen maar voor iets leuks,” stelt ze hem gerust. Ze wil een vliegtuigstoel omgebouwd naar huiskamerstoel in Nederland op een specifieke zaterdag laten bezorgen door hem en zijn collega. Omdat het op een voor hun vrije zaterdag is, krijgen ze er twee vrije dagen voor terug plus 250 pond per persoon extra.

Een vraag van de President-Directeur negeer je nooit, dat is een ongeschreven wet. Maar Manon stelde het echt als een vraag.

Een dag werken, er twee vrije dagen voor terug krijgen plus 250 pond. Dit had hij sowieso nooit geweigerd.

“Manon, wij zorgen ervoor. Daar kunt u op rekenen.”

Nadat ze hebben opgehangen belt hij gelijk naar huis om te vertellen wie hem net belde voor een persoonlijke opdracht. Zijn vrouw wilde het eerst niet geloven maar zijn reactie spreekt boekdelen. De extra bonus die ze krijgen komt heel goed van pas omdat hun televisie bijna kapot is en ze nog niet al het geld hebben voor een nieuwe. Vlak voor het vertrek naar Nederland belt Manon om uit te leggen hoe ze het moeten spelen. Speel stommetje, je hebt geen idee wat het is en waarom je het daar moet bezorgen. Zodra je het naar binnen hebt gebracht krijg je koffie, thee en gebak aangeboden, daar reageer je verbaasd maar

positief op. Ook ik ben in de kamer aanwezig dus we kunnen haar reactie zien als ze gaat uitpakken. Als het goed is wordt dat een flinke klus!

Nadat ze al het plastic te heeft verwijderd, komt ze bij een dikke laag papier met veel te veel plakstrips.

“Mijn God” verzucht ze. “Hebben ze soms de kroonjuwelen verpakt?” en kijkt de bezorgers aan, die met een blik van ‘ik zou het niet weten’ hun schouders ophalen.

Als het papier weg is, ziet ze de volgende laag ondoorzichtig plastic.

“Nee hè?” En slaakt een diepe zucht. “Nog meer verpakking!”

Maar dit is echt de laatste laag die bij het verwijderen de contouren van een stoel laat zien. Nu krijgt ze een idee hoe en wat het is en de laatste laag plastic wordt verwijderd.

Dan zien we de stoel omgeven door bergen verpakkingsmateriaal.

We kijken vol verbazing naar Esther die met haar hand voor haar mond even helemaal van slag is.

“Je weet wat dit is?” Vraagt Manon, om dit cadeau te verklaren.

Nu kan ze weer spreken. “Toen wij na het opknappen van het huis van Els en Bianca, nog twee weken vrij waren om thuis een beetje bij te komen, want al ons spaargeld zat in spullen voor hun huis, kregen we s’avonds een telefoontje dat we morgenochtend met z’n zessen op vakantie zouden gaan. Eerst zag ik dit niet zitten want ik kon nog geen treinkaartje kopen maar dat bleek ook niet nodig. Manon regelde alles, ook de uitgaven. Alleen had ze om de verrassing nog groter te maken gezegd, nou Sanne heeft dat gezegd, dat we naar Alaska zouden gaan. De wildernis in waar je elanden en beren kunt zien. Alleen bleek dat niet waar te zijn, want we gingen naar Kuala Lumpur. Erik en ik hadden nog nooit gevlogen net als de ouders van Bianca, Hans en Anke.

Om mijn zenuwen een beetje te stillen, want om eerlijk te zijn leek vliegen mij doodeng, zette ze me na een uitgebreide rondgang en uitleg over hoe en wat alles werkt, in een van de stoelen. Het vliegtuig was een privévliegtuig van het bedrijf van Manon en die stoelen zijn hemels. Het eerste wat ik zei is dat ik deze stoel mee naar huis wilde nemen. Wat uiteraard niet kon. En nu staat er een hier in de woonkamer, als cadeau voor mijn verjaardag.”

Manon staat op en geeft Esther een knuffel terwijl ze een applaus krijgen. Manon vertelt dat het een reserve stoel was die volledig opnieuw is opgebouwd en gestoffeerd en voorzien van een onderstel voor plaatsing in een woonkamer.

“De bezorgers, weten die hier vanaf?” Vraagt Anke.

“Van begin tot eind. Het was een knap toneelstukje hier. Ze hebben er met plezier hun vrije zaterdag voor opgeofferd. Al krijgen ze er twee vrije dagen voor terug.”

Esther geeft beide bezorgers een flinke knuffel. De chauffeur heeft een filmpje en wat foto's gemaakt en een selfie waar hij naast Manon aan een punt gebak zit.

“Anders geloven ze me nooit op de zaak.”

Ze blijven nog een uurtje zitten voor ze weer richting de boot in Hoek van Holland gaan. Manon en Esther nemen afscheid van ze en lopen mee tot aan de vrachtwagen. Ze zwaaien nog terwijl ze weggrijden.

“Snap je dat nu?” Zegt de chauffeur. “Manon zelf die ons uitzwaait. Ik weet zeker dat niemand in het bedrijf dit heeft meegemaakt. Ook koffie drinken op een klapstoeltje naast Manon. Als ze me dit een maand geleden hadden verteld, zou ik gezegd hebben dat ze de weg volledig kwijt zijn. En nu, heeft ze onze persoonlijke telefoonnummers dus als er nog eens wat is, weet ik zeker dat ze ons belt. Wij zijn nu de officiële bezorgers van Manon.”

Ondertussen zit Esther in haar nieuwe stoel en zegt dat dit de enige stoel in huis is, die ze nog zal gebruiken.

We sluiten de verjaardagsvisite af met een meer dan gelukkige jarige, die nog steeds moet bijkomen van deze verrassing.

In de auto op weg naar huis moeten we er beiden om grinniken.

“De bezorgers deden het goed hè!”

“Als echte toneelspelers. Ze hadden er zelf ook lol in.”

“In ieder geval weten we nu dat je haar een cadeau hebt gegeven waarvan ze nooit gedacht had, dit ook echt te krijgen. Je bent meer dan geweldig schat.”

Ik geef haar een kus op de wang. Wel voorzichtig want Manon zit achter het stuur. Ook iets dat niet vaak gebeurt.

Paps en mams doen het rustig aan met varen door de Straat van Sumatra en zijn bij Singapore aangekomen. Een plek waar het altijd behoorlijk druk is met vooral kleinere, lokale scheepjes die zich niet altijd aan de regels houden. Nu is de Straat van Sumatra toch al een drukbevaren route, maar op het punt waar ze nu varen is het meer dan nodig om constant alles goed in de gaten te houden.

Ze hebben het tot nu toe rustig aangedaan en zijn in verschillende haventjes wat langer gebleven. De sfeer en omgeving is daar mooi en gastvrij en het doel is ook om van de reis te genieten. Haast hebben ze niet, ze kunnen er net zo lang over doen als ze zelf willen.

Ze meren aan bij een kleine jachthaven even buiten Singapore en gebruiken deze plek om de voorraden aan te vullen, uit te rusten en de stad te bezoeken.

Na zijn drukke baan waardoor hij veel weg was, gevolgd door een zwaar hartinfarct wat hij, mede door Canadese artsen die daar aanwezig

waren, maar net aan overleefde. Het infarct zorgde ervoor dat hij per direct met pensioen ging om tijd met Hanneke zijn vrouw door te brengen. De keuze voor zijn jacht, een 30 meter lange catamaran, was snel gemaakt met als doel: 'we zien het wel waar we terecht komen, maar in ieder geval bij Pulau Redang. Een eiland voor de oostkust van Maleisië waar ze al eens een korte vakantie hebben gehouden en er spontaan verliefd op werden. Nu zijn opvolger Niels met zijn vrouw en dochter in de villa wonen, is het jacht hun enige plek om te verblijven, al zijn ze in de villa altijd welkom om van het gastenverblijf gebruik te maken. Gezien alle luxe en grootte die het jacht biedt zijn ze hier meer dan tevreden mee en ze voelen zich gelukkiger dan de jaren ervoor.

Als ze al vroeg in de morgen achter op het jacht een kopje koffie drinken voor mams het ontbijt gaat maken, krijgt ze een telefoontje van haar zus Wilma met wie ze de laatste jaren weer een prima contact heeft.

Echt verrast is ze niet want Wilma vindt het leuk thuis bij te houden waar ze zijn en foto's in haar WhatsApp te krijgen. Ze begint vrolijk te babbelen maar mams vraagt of het niet te laat voor haar is, omdat het in Nederland zeven uur vroeger is. Maar dit blijkt geen enkel probleem te zijn.

Ze vraagt aan mams waar ze nu zijn en hoe de jachthaven heet, want ze wil een pakketje met lekkere Hollandse dingen naar haar toe sturen. Mams vraagt het adres aan paps die het aan Wilma doorgeeft na nog wat gebabbeld te hebben. Na een welterusten en groetjes aan Bert (Wilma's man) hangen ze op.

Mams staat op en vraagt zich af wat voor lekkere dingen haar zus zal opsturen. Na haar jarenlang verblijf in Maleisië is ze het verlangen naar echt Nederlands producten zoals drop en hagelslag wel een beetje kwijt geraakt.

Een half uurtje later zitten ze aan het ontbijt met een goed uitzicht op deze metropool. Na het ontbijt staat mams op om de spullen in de afwasmachine te plaatsen als ze ziet dat er een taxi richting hun jacht rijdt. Nu is dit niets ongewoon. Er liggen hier meerdere jachten die regelmatig bezoek krijgen. Maar deze taxi stopt naast hun jacht.

Met een grote glimlach stapt Wilma uit met een doos in haar handen en zegt dat ze het maar komt brengen, dat gaat veel sneller.

Ook Bert stapt uit en pakt de koffers over van de taxichauffeur.

“Jaap, kom eens. Volgens mij krijgen we visite.”

Hij loopt naar achteren waar het jacht met een loopplank aan de kade ligt. Ze zijn beiden echt verbaasd want Wilma en Bert zijn niet van het spontaan langskomen. Zeker niet als het helemaal aan de andere kant van de wereld is. Maar de blijdschap is er niet minder om.

Mams is stomverbaasd. Het bleek het idee van Bert te zijn. Ze hebben een week of vijf, zes vakantie en brengen het grootste deel daarvan in Maleisië door. Spontaan langskomen is het begin van de vakantie.

Wij hebben net het ontbijt op maar voor Wilma en Bert is het midden in de nacht en Bert lust best een koud biertje.

Paps breng de koffers naar hun slaapkamer terwijl Wilma diep onder de indruk van het jacht is.

“Wat een luxe en zo groot.” Is het enige wat ze uitbrengt. Na hun eerste tochtje vanaf de jachthaven hadden ze maar een klein deel van het jacht gezien en hoofdzakelijk de buitenkant.

Na het biertje is het voor de twee gasten tijd om te slapen want die zijn na de lange reis behoorlijk moe.

Als ze liggen kijken paps en mams elkaar aan. Ze zegt: “Wie had dat ooit van hun verwacht, maar het is best gezellig zo met z’n vieren.”

Terwijl de gasten van de meer dan noodzakelijke slaap genieten gaan

paps en mams naar de markt en een supermarkt om de voorraden aan boord aan te vullen. Koken doen we niet vanavond zegt paps, we eten wel in een van de vele restaurantjes die hier zijn.

Tegen de tijd dat Wilma en Bert wakker worden heeft mams al van alles op tafel gezet zodat ze kunnen ontbijten. De sfeer is meteen gezellig en het gaat over hun idee om ze te verrassen en voor het eerst een lange vakantie te houden, om Singapore en veel van Maleisië te zien. Bert gaat richting zijn pensioen en omdat kinderen er niet inzaten, ondanks een brede inzet van artsen, hebben ze meer mogelijkheden om heerlijk lange vakanties te houden. De relatie tussen de twee paren is nog nooit zo goed geweest sinds Wilma tegen Mams haar excuus maakte over haar hatelijke 'wij hebben het beter dan jullie' opmerkingen.

Nu is de sfeer vanaf de eerste minuut prima en wordt er vooral veel gelachen. Paps vraagt hoe ze de vakantie willen indelen maar ze hebben geen planning gemaakt. Onder het motto van 'we zien wel hoe het loopt'.

"Willen jullie een stuk meevaren of gaan jullie vanaf hier naar Maleisië? Dat kan per bus, taxi, vliegtuig of zelfs met de trein."

"Om eerlijk te zijn Hanneke, lijkt het ons wel leuk om eens een stuk mee te varen. Dat is buiten het tochtje dat we al gemaakt hebben iets wat we nog nooit hebben beleefd."

Paps en mams reageren hier meer dan positief op. "Dat lijkt ons heel gezellig." En daarmee heeft het begin van de vakantie van Bert en Wilma wat vaste vormen aangenomen.

Mams belt ons en vertelt van het verrassingsbezoek van tante Wilma en oom Bert en dat ze een stukje meevaren.

Het is fijn om horen dat het goed gaat met mijn vader na zijn zware

hartaanval. Met z'n vieren ligt er minder druk op hem plus dat het gezellig is wat eventuele stress vermindert. Ook al doet hij alsof hij alles volledig onder controle heeft maar varen in een heel druk stuk water kost meer inspanning dan hij zal toegeven. Als ex-marinier heeft hij de zorg over het jacht en zijn vrouw en daar mag niets mis mee gaan. Als mams het naar haar zin heeft is hij al tevreden maar heeft de neiging om zichzelf te vergeten en dat is niet goed voor zijn gezondheid. Gelukkig houdt mams een oogje in het zeil en stopt hem als ze denkt dat het nodig is. Paps wil veel langer doorvaren maar mams zorgt ervoor dat ze zeer regelmatig een haven opzoeken en wat wandelen of winkelen en een hapje gaan eten, zodat ze niet zelf hoeft te koken. Als ze de indruk krijgt dat hij zich niet genoeg ontspant blijven ze een dag langer om wat verder het binnenland in te gaan of gewoon een luie dag op het jacht te houden.

Berichten waar we blij van worden en onze zorg om paps zijn gezondheid, een stuk wegnemen.

Al vrij snel na de aankomst van Wilma en Bert wordt onder de maaltijd door besproken waar ze in ieder geval naar toe willen. Dan blijkt Pulau Redang ook voor hen een gewilde bestemming te zijn, naast de jungle in het midden van Maleisië. Voor de rest zien ze wel hoe het loopt. Over het aan boord leven zijn ze tot nu toe meer dan enthousiast. De klusjes doen Bert en paps samen en Wilma vindt het fijn om af en toe te koken, naast dat ze met mams alles een beetje schoonhoudt. Dat gaat met z'n tweeën een stuk sneller. Een jacht heeft nu eenmaal wat onderhoud nodig met al dat zoute zeewater. Samen gaan ze regelmatig op ontdekking in Singapore terwijl paps en mams het even rustig aan doen. Niet zelden komen ze dan weer terug met lekkere of aparte inkopen, iets waar ze alle vier iets aan hebben.